

* Fiche 5 : Cireres a Ceret :

Textes en réseau

Remarques proposées par Mary Sanchiz

Documents supports

- Album : *El Bosc emblanquinat*, CRDP Montpellier-Grandir, 2010.
- CD audio cf. fiche 1.

Les cerises des arboriculteurs sont-elles les mêmes que celles des poètes ?

Un travail sur les cerises de Céret peut faire l'objet d'une recherche croisée avec l'histoire-géographie :

La toponymie : vicus Sirisum (vers 814), villa ceresto (915), Cerisedo (930), Cersed (1138) (*Geografia comarcal*, XV) peuvent effectivement évoquer un lieu planté de cerisiers. Mais le peuplement de la contrée par les Serètes et la proximité d'autres noms de lieux suggèrent plutôt une « ville des Serètes » moins poétique mais plus conforme à une étymologie historique (cf. Saint-Laurent de Cerdans, Cerdagne...)

Le micro-climat : c'est grâce à son exposition ensoleillée à l'abri des grandes rafales des vents dominants que la ville de Céret voit chaque année mûrir les premières cerises. Traditionnellement un panier de primeurs est offert au Président de la République française :

Vaig triar Ceret perquè diuen també que tenen les primeres cireres de França. Allà, les primeres cireres, les envien al president de la república; per si no ho sabies, a Ceret tothom en parla i és la primera cosa que t'amollen quan arribes i parles un xic amb la gent. No sé si se les cruspeix amb gaire ganes, el president, perquè no són pas les més gustoses, ni de bon tros, petites i blanquinoses, et raspen la llengua. No com les altres de més tard, només bones per al poble menut però que semblen pastades de xocolata fina, dolces que no ho saps.

Joan Lluís LLUÍS, *Vagons robats*, Balzac éditeur, 1996.

La célébration poétique :

PELS VERGERS

Alguns dies després, mireu com tots verdegens.
Més valents, los cirers, que eren blancs, vermellgens.
Entre fulles, llurs fruits, espessos com cabells,
pengen a cada brot, hermosos cascavells.

Jaume BOIXEDA, 1903 in Jean Amade, *Anthologie catalane*, éd. De la Bibliothèque catalane, 1908.

PRIMAVERA

Vine a Ceret quan treu flor el cirerer.
Les campanes se'n volen cap a Roma,
I la puput s'aventura en la coma.
La múrgula és nascuda pel glaver.

Abril a obert l'armari de blancúria,
Amb els ventalls dels aires transparents.
Van traçant perfums els quatre vents,
I la muntanya verdeja la boscúria.

Edmond BRAZÈS, *L'ocell de les cireres*, 1957.

LLETRA DE LES CIRERES

[...]

Així, he rebut com cada any la caixeta de les cireres de Ceret. Triades una per una, ben empaquetades sota una coberta de fibres, podeu pensar que m'han fet goig. Quin davantal més vermell! I sota el davantal quines faldilles més envermellides! M'han arribat sense una ombra de macadís. S'encomanaven l'alegria l'una a l'altra.

Entre les cireres, n'hi ha que s'anomenen de cor de colom. Un niu de cors de colom amb una porpra d'alba, tal era la vostra caixeta. No hi havia cap lletra per acompanyar el present, i, es clar, les cireres, que tot ho diuen, m'han portat un milenar de records.

És el fruit dels infants, el primer que picotegen els ocells, quan la maduixa, per més que s'amagui, sembla reservada al trist llimau. Quina delícia de pujar cirerer amunt i d'allargar la mà per abastar els penjols! Si l'arbre és tot un bastiment, els camps de la civada són com l'onatge de la mar i fins quan no hi ha raig de brisa les onades van i vénen sense que mai s'aturin. Hi ha gent que desitja conèixer terra, anar d'un port a l'altre i afanyar-se brossa endins fins el Monomotapa, on no es cull ni vi ni pa. Són uns perdularis, perquè el més bonic viatge és el que hom fa dins les branques del cirerer. [...]

Josep Sebastià PONS, *Llibre de les set sivelles*, Biblioteca Selecta, Barcelona, 1968.

Les cireres són el fruit que més s'enllesteix, que més dóna la imatge del caràcter escoladís del temps i de la vida. L'arbre que té el son fort com una criatura, no s'adona que l'albercoquer veí ha tret les seves banderetes blanques, ara en un pal després a l'altre, ni que el presseguer s'ha posat tot rosa, com una aurora, o color de vi, com un capvespre. Però obre els ulls, veu el retard i es mena pressa. No té temps de comptar, llença els pètals per la finestra, es fa tot flor, és com un llençol. Bona feinada per les abelles, esvalotades, que no saben com prendre-s'ho.

Mentre tota aquesta blancor s'emmiralla al sol, els ventrons ja s'arrodoneixen, fins que acaben per desbotar la faldilla. Potser caldrà deixar alguna mentida, que posarem al compte d'una airada o d'una pluja malvinguda, però ja quedarà prou nissaga

Pere VERDAGUER, *Crepuscles*, 1986.

CIRERER

L'ocell forada el cirerer amb el seu cant punxut.
Vull fer rajar per aquí una gàrgola de cireres.
... Com s'ho fa el cirerer per a pensar en totes flors a la vegada?

Pere VERDAGUER, *Cabells del temps*, Edicions de França, Saint-Estève, 2006.